

Zvyšovať dodávky zbraní bez diplomacie znamená vyvolať svetovú vojnu medzi jadrovými mocnosťami. Eduard Chmelár varuje pred katastrofálnymi konzekvenciami pre celý svet

- CZ24 News | 19. února 2023

Publicista, politický analytik a vysokoškolský pedagóg Eduard Chmelár vo svojom článku varuje pred katastrofálnymi konzekvenciami pre celý svet, ak sa provokovaním Ruska rozpúta na planéte nukleárna vojna.

Najvýznamnejší žijúci filozof na svete Jürgen Habermas vyzval na rokovania s ruským prezidentom Vladimírom Putinom o ukončení vojny na Ukrajine. Samozrejme, z našich mainstreamových médií sa o tom nedozviete. Opäť nič, ani riadok. Médiá, v ktorých nájdete viac propagandy ako objektívnych informácií sa totiž cielene usilujú vyvolať dojem, že odporcovia vojny sú Putinovi agenti, konšpirátori a dezinformátori. Robia z najväčších mozgov tejto planéty nesvojprávnych idiotov, ktorí nevedia narátať do päť a podliehajú kremelskej propagande. Toto už dávno nie sú novinári, neusilujú sa pravdu hľadať, cítia sa byť jej majiteľmi, preto nemá zmysel brať týchto polovzdelených žoldnierov mocenských elít vážne, lebo do diskusie neprinášajú nič podstatné.

Jürgen Habermas v článku „Prosba o rokovanie“, ktorý uverejnil denník Süddeutsche Zeitung, zmýšľa približne rovnako ako som argumentoval ja v nedávnom rozhovore pre Ereport.

Podľa neho má Západ povinnosť vyvinúť vlastnú iniciatívu na rokovanie nezávisle od ukrajinskej vlády. Zmyslom tohto vyjednávania by malo byť hľadanie kompromisného riešenia, ktoré ruskej strane neprinesie žiadne územné zisky nad rámec doby pred začiatkom vojny a zároveň jej umožní zachovať si tvár. Habermas odmietol logiku súčasných militaristov, že čím viac zbraní a vojakov vrhne Putin do boja, tým väčšiu vojenskú podporu musí Západ Ukrajine poskytnúť. Kladie kľúčovú otázku, čo sa stane, ak v určitom bode Rusko dosiahne jasnú prevahu. V tom prípade bude Západ dotlačený k dileme – buď ustúpiť alebo sa stať priamym účastníkom vojny. Habermas preto považuje včasné rokovanie medzi Západom a Ruskom za preventívne, pretože zabráni tomu, aby si opotrebovávajúca vojna vyžiadala ešte viac ľudských životov a nakoniec nás postavila pred beznádejnú voľbu s vedomím, že ak v tej chvíli neponecháme Ukrajinu svojmu osudu, vyvoláme tým svetovú vojnu medzi jadrovými mocnosťami.

Der Philosoph Jürgen Habermas ist 93 Jahre alt, und ein junger Geist: Wieso seine Gedanken bis heute, im Zeitalter der neoheroischen Empfindsamkeit, so wichtig sind.
Von Kurt Kister [#SZPlus](#) <https://t.co/mYqsWWLFSv>

— Süddeutsche Zeitung (@SZ) [February 14, 2023](#)

Z týchto dôvodov odmietol postoj Západu, že len Ukrajina môže rozhodnúť, kedy je čas rokovať s Putinom. Označil to za „námesačné chodenie na okraji priepasti.“. Európske štáty majú predsa svoje

vlastné legitímne záujmy a záväzky – minimálne v tom, že musia zaistiť bezpečnosť svojich vlastných občanov.

Na tomto mieste sa musím dôrazne ohradiť voči zámernej vulgarizácii stanoviska tých, ktorí požadujú mierové rokovania: nikto z nás od Ukrajiny nechce, aby sa vzdala (ako to naposledy v Rádiu Expres tvrdil aj predseda Hlasu-SD Peter Pellegrini). Naša argumentácia je, že ak sa eskalácia dodávok zbraní nebude minimálne kontrolovať, nevyhnutne povedie k tretej svetovej vojne. Ak Západ odmieta jasne pomenovať ciele tejto vojny – ktorú podľa významnej časti americkej, nemeckej i poľskej generality Ukrajina nemôže vyhrať, lebo jej ozbrojené sily sú príliš slabé na to, aby rozdrvili ruský vojenský potenciál a diktovali mier Moskve – potom to logicky vedie k opísaným dôsledkom. Preto keď nemecká ministerka zahraničných vecí Annalena Baerbock tvrdí, že zbrane „zachraňujú životy“, zjavne to nie je v súlade s realitou na fronte. Rovnako scestná až zvrátená je aj predstava prezidentky Čaputovej v dnešných Sobotných dialógoch, že dodávkami zbraní udržiavame vojnu ďaleko od našich hraníc – práve naopak, ak chceme, aby sa sem nedostala, musíme ju zastaviť, a to je zjavne možné iba diplomaciou. Zákopová vojna okolo Bachmutu už pripomína skôr krvácanie pred Verdunom počas prvej svetovej vojny v roku 1916 ako víťazný pochod Ukrajiny.

Nemali by sme strácať zo zreteľa, že keď ľudstvo založilo po poslednej svetovej vojne Organizáciu spojených národov, vylúčilo vojnu z pravidiel medzinárodných vzťahov a vytýčilo si za cieľ jej postupné prekonávanie diplomatickými prostriedkami. Nech už vojna na Ukrajine vznikla akokoľvek, dnes predstavuje hrubú nespravodlivosť ako takú. Ak uznávame, že vojna nemôže byť prostriedkom na riešenie medzinárodných sporov (a formálne to uznáva vo svojom zakladajúcom dokumente aj NATO), potom nemôžeme prilievať do ohňa zvyšujúcimi sa dodávkami zbraní. Mať záujem na tom, aby Ukrajina neprehrala nie je to isté ako poraziť Rusko. Mať záujem na tom, aby Ukrajina neprehrala v tejto chvíli znamená iniciovať mierové rokovania a hľadať prijateľné kompromisy. Toto opakovane (minimálne od septembra minulého roka) odmieta ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskyj, ktorý vylúčil rokovania a vyhlásil, že „zbrane sú jedinou rečou, ktorej Ruská federácia rozumie“, ako povedal včera v rozhovore pre BBC. Ale to je šovinistický blábol, ktorý by mu mali vytĺcť z hlavy práve západní spojenci. No tí ho v tom naopak podporujú.

Je zaujímavé, že Habermasova žiadosť o rokovania sa objavila niekoľko dní pred zasadnutím Parlamentného zhromaždenia OBSE a Mníchovskou bezpečnostnou konferenciou, z ktorej po prvý raz vylúčili Rusko. Je to absurdné. Bez toho, aby existovali spoločné platformy ako je OBSE, šanca na mier výrazne klesá, ako zdôraznil aj rakúsky minister zahraničných vecí Alexander Schallenberg. Ak je podujatie v Mníchove označované za najvýznamnejšiu diplomatické stretnutie politikov a expertov z oblasti bezpečnosti, ako sa dá robiť diplomacia bez kľúčového hráča konfliktu? Ak je cieľom konferencie rozvinúť vízie, ako zabrániť tomu, aby sa vojna ďalej nešírila a nevymkla spod kontroly, ako to chcú dosiahnuť bez toho, že sa nebudú rozprávať s tým, kto je jednou stranou sporu?

Je to o to hlúpejšie, že organizátori Mníchovskej bezpečnostnej konferencie odporúčili účastníkom, aby vypracovali víziu medzinárodného poriadku, ktorý bude zahŕňať aj štáty, ktoré nie sú „autoritársky revizionistické“, ale ktoré sú z rôznych dôvodov s existujúcim poriadkom nespokojné. S pravdepodobnosťou rovnajúcou sa istote môžeme predpovedať, že je vylúčené, aby sa im tento cieľ podarilo dosiahnuť. Dokonca by som označil takúto ambíciu za smiešnu a drzú. Ak vylúčite z medzinárodného poriadku štáty, ktoré nerešpektujete, ale ktoré zohrávajú vo svete často dôležitejšiu úlohu ako vy – Čínu, Rusko, Irán atď. – nevytyčujete nový svetový poriadok, ale novú deliacu líniu svetovej vojny. Je to vlastne nová forma vyhlásenia vojny: ak sa nepodrobíte pravidlám, ktoré určujeme my, budete vyhlásení za revizionistov liberálneho poriadku a vylúčení z medzinárodného spoločenstva. Predseda konferencie Christoph Heusgen obvinil štáty ako Rusko, Čína, Irán a ďalšie z „narušenia civilizácie“ a z „útoku na liberálny svetový poriadok“. Pričom minimálne Čína alebo Irán na nikoho neútočia, naopak, je to Západ, osobitne Spojené štáty, ktoré neustále rozširujú zoznam nepriateľov a chcú si krajiny, ktoré neuznávajú ich nadvládu, politicky a ekonomicky podrobiť.

Do Mníchova nedostali pozvánku nielen Rusko či Irán, ale ani časť nemeckej opozície, čo je tiež odklon od doterajšej praxe zapájať do diskusie predstaviteľov všetkých strán zastúpených v Bundestagu. Aj to je jeden z dôvodov, prečo považujem za dôležité sformovať alternatívu k takým militaristickým podujatiam ako je Globsec alebo Mníchovská bezpečnostná konferencia, kde sa nerokuje o cestách k mieru, ale o stratégii vojenského víťazstva.

Na tomto mieste sa chcem vyjadriť aj k štvrtkovému rozhodnutiu slovenského parlamentu označiť Rusko za teroristický štát. Napriek tomu, že napadnutie suverénneho štátu považujem za zločin, označiť Rusko za teroristický štát je účelová politická demagógia. Po prvé, neexistujú žiadne dôkazy, že Ruská federácia útočí na civilistov úmyselne. Obytné domy boli zasiahnuté ako dôsledok vedľajších strát. To nič nemení na tom, že každá vojna je strašná a umierajú v nej ľudia. Ak ste z toho prekvapení, ak ste doteraz neregistrovali barbarský útok na televíziu v Belehrade, zuhoľnatené telá v Iraku, masaker vo Fallúdži, útoky dronmi na dediny v Pakistane či iné zverstvá americkej armády, tak si urobte vo svojich hodnotách poriadok. Preto ak chcú títo politici tvrdiť, že útoky na energetickú a dopravnú infraštruktúru sú zločinom – budem s nimi vrelo súhlasiť, ak túto logiku prenesú na každú vojnu – pretože presne takto isto viedli Spojené štáty všetky svoje agresívne útoky či už na Juhosláviu, Afganistan, Irak alebo inde.

Takže ak chce Národná rada Slovenskej republiky moralizovať, má na to právo iba v tom prípade, ak najprv zruší svoje rozhodnutie zo 6. februára 2003 o podpore vojenskej invázie do Iraku a vyslaní slovenských vojakov do nej, pretože bola v príkrom rozpore s medzinárodným právom, vyžiadala si milión obetí na ľudských životoch, rozbila Blízky východ, spôsobila rozmach medzinárodného terorizmu, utečeneckú krízu a vznik Islamského štátu. Nech sa NR SR najprv ospravedlní za to, že Slovensko umožnilo prelet amerických bombardérov cez naše územie, ktoré v roku 1999 zaútočili na Juhosláviu takisto v rozpore s medzinárodným právom, nech sa ospravedlní za všetky vojenské agresie, ktoré Slovenská republika oficiálne podporovala. Pre mňa sú ľudia, ktorí hlasovali za vstup Slovenska do vojny v Iraku vojnoví zločinci – zločinci nie nepodobní tým, ktorí schválili účasť Slovenska na prepadnutí Poľska po boku nacistického Nemecka.

Slovenský parlament neodsúdil doteraz žiadnu inú vojenskú agresiu, žiadnu, ani tú, ktorú vedie Saudská Arábia voči Jemenu, ani tú, ktorou západní spojenci zničili Líbyu, ani turecké útoky na Kurdov, ani izraelské nálety na palestínske obytné štvrte, ani ktorúkoľvek z imperiálnych vojen USA. Zamerať sa výlučne na Rusko preto nie je odrazom túžby po mieri, ale šovinistických nálad poslancov. Tým skôr, že odmietli pozmeňovací návrh, ktorým by sa do uznesenia dostala aj výzva na diplomatické riešenie konfliktu. Opakujem, je to farizejstvo a pokrytectvo non plus ultra.

Znepokojuje ma aj snaha týchto politikov zľahčovať prejavy politického extrémizmu na Ukrajine. Povedzme si to otvorene: moderná ukrajinská identita vyrastá na tradícii extrémneho agresívneho nacionalizmu. Rehabilitovať Banderu je ako rehabilitovať Tisa. Vrieskať „Sláva Ukrajine!“ – ako to robil na následnej tlačovej konferencii psychopatický vojnový štváč Peter Osuský – je to isté ako vrieskať „Na stráž!“ Nechápať, že pomenovanie ukrajinskej jednotky čestným názvom Edelweiss je urážkou Slovenska a tváriť sa, že to je len nevinný kvietok, a nie nacistická protipartizánska jednotka, ktorá vypálila 50 slovenských obcí – je podobná nehoráznosť, ako keď sa kotlebovci tvária, že nehajľujú, iba dvíhajú trochu vyššie pravačku a nepoužívajú gardistický znak, lebo tento je o nejaký centimeter kratší.

Prepáčte, ja fašizmus principiálne netolerujem a špinavcom, ktorí toto obhajujú, v živote ruku nepodám. Ospravedlňovať Banderu, že on bol v tom čase vo väzení je podobne nechutný alibizmus ako ospravedlňovať Tisa, že dal „len“ deportovať desaťtisíce ľudí a chudáčik nevedel, že ich zavraždia.

Poliaci v tom majú jasno a proti akýmkoľvek snahám o rehabilitáciu banderovcov hlasno protestujú.

Čo to má znamenať, že vyčíňanie týchto beštiálnych vrahov môže na Slovensku ktokoľvek beztrestne obhajovať, že naši štátni predstavitelia neprotestujú, že sa tu otvorene bagatelizujú zločiny proti ľudskosti? Ak to takto bude pokračovať ďalej, asi z toho nebude iné východisko ako zaradiť trestný čin popierania zločinov banderovcov do trestného zákona rovnako ako popieranie zločinov fašistického či komunistického režimu, a zaradiť vojakov nasadených do bojov proti banderovcom medzi účastníkov protifašistického odboja. Inak úplne pokrívime vlastné dejiny a pamiatku obetí z Kolbasova, Uble, Varína či Partizánskej Ľupče.

ZDROJ: Facebook Eduard Chmelár / InfoVojna / cz24.news